

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/7/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119226674
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniela Drnáková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1119226674.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Daniely Drnákovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a JUDr. Ivany Štíftovej, v spore žalobcu:

LITA, autorská spoločnosť, Mozartova 9, Bratislava, IČO: 00 420 166, zastúpeného: Mgr. Peter Kubovič, advokát, s.r.o., Námestie Biely kríž 3, Bratislava, IČO: 54 167 370, proti žalovanému: Hotel Jantár Dudince s.r.o., Majzonovo námestie 2A, Nové Zámky, IČO: 45 445 176, zastúpenému: PETKOV & Co s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 547,42 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 15Ca/38/2019-342, zo dňa 4.10.2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e** .

II. Odvolanie žalovaného proti výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania **o d m i e t a** .

III. Žalobcovi priznáva proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 547,42 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 547,42 eura od 11.12.2019 do zaplatenia (výrok I.); žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (výrok II.) a návrh na prerušenie konania zamietol (výrok III.). V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 23.12.2019 sa žalobca domáhal zaplatenia istiny vo výške 547,42 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 547,42 eura od 11.12.2019 do zaplatenia, a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého neoprávneným zásahom do autorských práv.

2. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Oprávnenia Ministerstva kultúry SR č. k. MK-1587/2016-232/10421, zo dňa 18.8.2016, ako organizácia kolektívnej správy v zmysle § 144 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorského zákona (ďalej len „Autorský zákon“) vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Kolektívnu správu práv v odbore použitia uvedených diel vykonáva ich uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Z. X., S. XX, P., ktoré je zaradené podľa § 3 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 277/2008 Z. z. do kategórie hotel 3*, pričom v období od 1.1.2018 do 22.4.2018 realizoval v prevádzkovanom ubytovacom zariadení verejný prenos, a to prostredníctvom 66

kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách a 1 kusu zvukovoobrazového zariadenia umiestneného v iných priestoroch ubytovacieho zariadenia. Dôvodil, že došlo k zásahu do výhradných autorských práv neoprávneným používaním predmetov ochrany uvedenými technickými prostriedkami bez súhlasu autorov diel, ku ktorým vykonáva správu.

3. Dodal, že žalovaný uzatvoril príkaznú zmluvu s Asociáciou hotelov a reštaurácií Slovenska (predtým Zväz hotelov a reštaurácií SR), Bajkalská 25, Bratislava, ktorou Asociáciu (ďalej len „AHRŠ“) splnomocnil k vysporiadaniu vzájomných práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom s organizáciami kolektívnej správy. V prílohe zmluvy uviedol, že vo svojom ubytovacom zariadení vykonáva verejný prenos a prostredníctvom akého počtu zariadení. Z uvedeného vyvodil, že žalovaný uznal vykonávanie verejného prenosu a rozsah technických zariadení, pričom si bol vedomý nutnosti vysporiadať práva a povinnosti z toho vyplývajúce voči organizáciám kolektívnej správy. Ďalej uviedol, že v zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel, a teda ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k verejnému prenosu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor EÚ“) vo veciach C-306/05, C-162/10 a C-136/09.

4. Poukázal na to, že je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy o.i. aj na „verejný prenos diela v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia“ a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k vyššie uvedeným dielam, pričom považoval za notoriu, že súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli ním spravované diela, t. j. diela režisérov, prekladateľov, autorov úpravy, dialógov, scenáristov, výtvarníkov, atď. Za nespornú považoval aj povinnosť žalovaného disponovať pri používaní týchto diel verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, získaným rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom, pričom na základe recipročných zmlúv so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy alebo osobitných poverení zastupuje aj zahraničných autorov z celého sveta. Ozrejmil, že v roku 2018 zastupoval na základe zmlúv 2.714 slovenských nositeľov práv. Dôvodil, že pokiaľ žalovaný nezískal súhlas autorov diel, ktoré spravuje, dopustil sa neoprávneného používania autorských diel, s ktorým je podľa § 58 ods. 1 písm. i) Autorského zákona spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie. Oprávnenie domáhať sa tohto nároku voči žalovanému vo svojom mene a na účet autora vyplýva z § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona.

5. Dodal, že zo strany žalovaného došlo k zásahu do výhradných autorských práv neoprávneným vykonávaním verejného prenosu prostredníctvom technických zariadení, keď realizoval verejný prenos bez súhlasu autorov. Vo vzťahu k výške bezdôvodného obohatenia uviedol, že sa odvíja od zvyčajnej odmeny, t. j. odmeny, za akú zvyčajne v čase neoprávneného zásahu poskytoval licencie iným používateľom. Poukázal na to, že v roku 2018 uzatvoril celkovo 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola odmena dohodnutá podľa Sadzobníka účinného od 1.1.2017, čo ju robí odmenou zvyčajnou a jej nerešpektovanie by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti, k čomu dal do pozornosti právny názor vyslovený v uznesení Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 101/2011. Doplnil, že zvyčajná odmena predstavuje teda podľa § 442a ods. 2 v spojení s § 458a Občianskeho zákonníka minimálnu výšku bezdôvodného obohatenia. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel za obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018 tak podľa Sadzobníka žalobcu predstavuje sumu 547,42 eura, zodpovedajúcu danému obdobiu a počtu 66 zvukovoobrazových zariadení v izbách v hoteli 3* pri sadzbe 26 eur/1 ks zvukovoobrazového zariadenia ročne a 1 kus zvukovoobrazového zariadenia v iných priestoroch pri sadzbe 68 eur ročne. Záverom dodal, že pred podaním žaloby opakovane vyzýval žalovaného na uzatvorenie rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a na mimosúdne vyriešenie veci, avšak bezúspešne.

6. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), súd prvej inštancie konštatoval, že podaním doručeným súdu dňa 16.9.2022 žalovaný navrhol prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Protimonopolnom úrade SR pod sp. zn. SK0011/OZDPaVD. Návrh odôvodnil tým, že Protimonopolný úrad SR dňa 14.3.2022 zverejnil na svojej webovej stránke informáciu o tom, že žalobcovi bola za zneužitie dominantného

postavenia v oblasti kolektívnej správy udelená pokuta, a to neprávoplatným rozhodnutím zo dňa 23.2.2022, v ktorom bolo konštatované, že podnikateľ v dominantnom postavení v období rokov 2015 až 2019 uplatňoval pri poskytovaní služieb používateľom určitých druhov autorských diel v odbore verejný prenos prostredníctvom technických prostriedkov v izbách ubytovacích zariadení neprímerané ceny, čo bolo úradom posúdené ako protisúťažné správanie v zmysle § 8 ods. 2 písm. a) zákona č. 136/2001 Z. z. a čl. 102 písm. a) Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Bol názoru, že výsledok konania pred Protimonopolným úradom SR bude mať vplyv na toto konanie a právnu ochranu nároku žalobcu cez prizmu § 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko podklad pre výpočet bezdôvodného obohatenia vychádza z praktiky, ktorá vykazuje znaky zneužitia dominantného postavenia.

7. V súvislosti so skutkovým stavom súd prvej inštancie zistil, že na základe Oprávnenia udeleného Ministerstvom kultúry SR dňa 18.8.2016, č. k. MK-1587/2016-232/10421, na dobu neurčitú je žalobca oprávnený na výkon kolektívnej správy práv podľa zákona č. 185/2015 Z. z. k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia, okrem iného podľa písm. o) aj v odbore ich použitia uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu. Z informácií zverejnených na webovom portáli Ministerstva kultúry SR dňa 1.11.2017 vyplývalo, že žalobca je oprávnený uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy v zmysle § 79 Autorského zákona, medzi inými aj na verejný prenos diela v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia s výnimkou vysielania, retransmisie a sprístupňovania verejnosti.

8. Zistil tiež, že žalovaný ako príkazca uzatvoril dňa 9.3.2016 príkaznú zmluvu so Zväzom hotelov a reštaurácií SR, Bajkalská 25, Bratislava, IČO: 00 623 491, ako príkazníkom, predmetom ktorej bolo usporiadať v mene príkazcu vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. V prílohe č. 1 žalovaný deklaroval počet zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení Hotel Jantár Dudince s.r.o., a to 66 kusov v izbách a 1 kus v priestore kaviareň/lobby bar. Podľa informácií zverejnených na internetovej stránke žalovaného predložených v printscreeene (archív za obdobie jún 2017 - marec 2018), v danom čase bol prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Z. X. B. P., zaradeného do kategórie 3*. Na svojej stránke verejne deklaroval, že ku komfortnému vybaveniu izieb patrí aj televízor. Podľa Sadzobníka žalobcu účinného od 1.1.2017, licenčná odmena za použitie diel verejným prenosom prostredníctvom zvukovoobrazových zariadení v hoteli 3* predstavuje za jedno zvukovoobrazové zariadenie na izbe sumu 26 eur ročne a v iných priestoroch ubytovacieho zariadenia (reštaurácie, kaviarne, bary, terasy, obchody a iné) sumu 68 eur ročne (poznámka súdu prvej inštancie - bez zohľadnenia vyťaženia ubytovacieho zariadenia).

9. Výzvou zo dňa 3.12.2019, doručenou žalovanému dňa 5.12.2019, žalobca vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 547,42 eura v lehote 5 dní od doručenia výzvy, z dôvodu používania predmetov ochrany, ku ktorým majetkové práva kolektívne spravuje žalobca, za obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018 v ubytovacom zariadení Z. X. P., v ktorom v danom období dochádzalo k verejnému prenosu technickými zariadeniami prostredníctvom 66 zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách a 1 zvukovoobrazového zariadenia umiestneného v iných priestoroch ubytovacieho zariadenia. Žalobca zároveň na dvoch CD nosičoch predložil zoznam nositeľov práv v SR zastupovaných žalobcom, zoznam zahraničných organizácií kolektívnej správy práv, s ktorými má uzatvorené recipročné zmluvy o zastupovaní, zmluvy o zastupovaní slovenských nositeľov práv, jednu recipročnú zmluvu so zahraničným partnerom, štatistiku vysielania slovenských televíznych staníc v roku 2018 so zoznamom vysielaných audiovizuálnych diel, rozšírené hromadné licenčné zmluvy platné v roku 2018, Sadzobník žalobcu v znení účinnom od 1.1.2017 a štatistiku vyplácania licenčných odmien za rok 2018.

10. Podľa tlačovej správy Úradu pro ochranu hospodárské soutěže zo dňa 7.1.2020, zverejnenej na C..T..D. a predloženej vo forme print screenu, bola prvostupňovým rozhodnutím úradu, voči ktorému bol podaný rozklad, uložená kolektívne spravcovi OSA- Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z.s. pokuta za zneužitie dominantného postavenia. K zneužitiu dominantného postavenia došlo tým, že kolektívny správca v rokoch 2008 až 2014 vynucoval na ubytovacích zariadeniach neprímerané obchodné podmienky za poskytnutie licencie k užívaniu autorských práv prostredníctvom zvukových a zvukovo-obrazových zariadení na izbách ubytovacích zariadení, keď nezohľadňoval obsadenosť izieb. Podľa informácie zverejnenej na webovej stránke Zväzu hotelov a reštaurácií SR

(ďalej len „ZHRSR“) dňa 7.3.2018 zástupcovia ZHRSR rokovali so zástupcami SOZA o podmienkach kolektívnej licenčnej zmluvy pre členov zväzu za rok 2018. V ďalšej informácii zverejnenej dňa 21.12.2018, AHRS informovalo o uzatvorení Dohody o urovnaní so žalobcom za rok 2017 v mene tých členov AHRS, ktorí ju prostredníctvom príkaznej zmluvy poverili k vysporiadaniu nárokov organizácií kolektívnej správy. Na stránke ZHRSR bola rovnako zverejnená informácia aj o uzatvorení kolektívnej licenčnej zmluvy pre rok 2016 medzi ZHRS a SOZA. Žalobca predložil ako dôkaz v listinnej forme recenzie ubytovaných hostí v Z. X. B. P., zverejnené na ubytovacom portáli C..l..sk, k pobytu z marca 2018.

11. Listom zo dňa 26.4.2017 si Ministerstvo kultúry SR v rámci dohľadu nad výkonom kolektívnej správy vyžiadalo od žalobcu sadzobníky odmien pre jednotlivé spôsoby použitia predmetov ochrany s označením kritérií použitých pri výpočte odmeny a analýzu týchto kritérií, na ktorý odpovedal žalobca dňa 12.6.2017. Rozhodnutím Protimonopolného úradu SR zo dňa 23.2.2022, č. 2022/DOZ/POK/2/12 bolo konštatované, že žalobca uplatňoval neprimerané ceny pri poskytovaní licenčných služieb používateľom autorských diel literárnych, divadelných, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, pantomimických, audiovizuálnych a fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia príslušných autorov a ďalších nositeľov práv v odbore verejný prenos (i) prostredníctvom zvukovoobrazového prijímača/TV v izbách ubytovacích zariadení na území SR, a to v rokoch 2015 až 2018 v kategórii 5*, 4*, 3*, 2*, 1* hotely a penzióny a v roku 2019 v kategórii 5*, 4*, 3*, 2*, 1* hotely, (ii) prostredníctvom zvukového prijímača/rádia v izbách ubytovacích zariadení na území SR v rokoch 2015 až 2019 vo všetkých kategóriách uvedených v sadzobníkoch licenčných odmien, a toto konanie je zneužitím dominantného postavenia podľa čl. 102 písm. a) Zmluvy o fungovaní Európskej únie a zneužitím dominantného postavenia podľa § 8 ods. 2 písm. a) zákona č. 136/2001 Z. z. na trhu poskytovania licenčných služieb v oblasti kolektívnej správy práv používateľom vymedzených diel v odbore verejný prenos prostredníctvom technických zariadení v izbách ubytovacích zariadení na území SR, ktoré je podľa čl. 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a podľa § 8 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z. zakázané. V upovedomení zo dňa 22.3.2022 Protimonopolný úrad SR informoval AHRS, že proti uvedenému rozhodnutiu bol podaný rozklad, z tohto dôvodu zatiaľ rozhodnutie nie je právoplatné.

12. Súd prvej inštancie ozrejmil, že autorské právo predstavuje absolútne právo zamerané na ochranu výsledkov tvorivej duševnej činnosti autorov, ktorá sa prejavuje vytvorením diela. Práve vyjadrenie diela v podobe vnímateľnej zmyslami limituje vznik autorského práva k dielu a s tým spojenou autorskoprávnej ochrany, ktorá je autorom poskytovaná tak na vnútroštátnej (Autorský zákon), ako aj na medzinárodnej úrovni (Dohovor o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva, Bernský dohovor o ochrane literárnych a umeleckých diel, Rímsky dohovor, smernica Európskej únie č. 2004/48 a smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES). Podľa § 19 ods. 1 Autorského zákona k majetkovým právam autora patrí aj právo udeliť súhlas na ďalšie použitie svojho diela a na odmenu zaň, najčastejšie uzatvorením licenčnej zmluvy, ktorá pre používateľa vytvára skutkový a právny základ pre rámec použitia diela, a to, ako často k použitiu diela skutočne dôjde, je z právneho hľadiska irelevantné. Jedným z demonštratívne vypočítaných spôsobov použitia diela je aj verejný prenos diela definovaný v § 27 Autorského zákona. Jedná sa o nehmotnú transmisiiu diela z jedného miesta na druhé. Na použitie diela týmto spôsobom nie je potrebný príjem transmisie diela poslucháčom či divákom, nakoľko k použitiu diela verejným prenosom v autorskoprávnom zmysle dochádza už samotnou emisiou signálu obsahujúceho dielo alebo jeho časť v nehmotnej podobe spôsobom, ktorý umožňuje individuálne neurčenej skupine osôb prijímať a následne vnímať šírené dielo zmyslami. Súdny dvor EÚ vo svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že pojmu verejný prenos zodpovedá aj poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov ubytovaným hosťom (napr. vo veci C-306/05). Pre lepšie uplatnenie a zefektívnenie výkonu majetkových práv slúži inštitút kolektívnej správy práv, kedy organizácie kolektívnej správy na základe a v rozsahu oprávnenia vydaného Ministerstvom kultúry SR zastupujú a spolupôsobia pri ochrane majetkových práv autorov, t. j. okrem iného uzatvárajú s používateľmi autorských diel licenčné zmluvy, zabezpečujú majetkové vyrovnanie práv autorov s používateľmi ich diel či vymáhajú nároky vzniknuté titulom neoprávneného zásahu do autorských práv. Naplnením skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia pri neoprávnenom zásahu do autorského práva dochádza k zníženiu majetku autora, resp. autorov a ich obvyklých príjmov a k zvýšeniu majetku rušiteľa z dôvodu, že neuhradil odmenu, o ktorú by sa jeho majetok bol býval zmenšil, keby konal pred použitím diela v súlade s objektívnym právom.

13. Súd prvej inštancie mal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu preukázanú z Oprávnenia vydaného Ministerstvom kultúry SR, ako aj zo zoznamu nositeľov práv v SR zastupovaných žalobcom a zoznamu zahraničných organizácií kolektívnej správy práv, s ktorými má žalobca uzatvorené recipročné zmluvy o zastupovaní, tiež zo zmlúv o zastupovaní slovenských nositeľov práv a jednej recipročnej zmluvy uzatvorenej so zahraničnou partnerskou organizáciou kolektívnej správy práv. Konštatoval, že v zmysle Oprávnenia Ministerstva kultúry SR zo dňa 18.8.2016 žalobca vykonáva kolektívnu správu práv k vymedzeným predmetom ochrany v odbore ich použitia uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu, na základe, ktorého je podľa § 63 ods. 2 písm. d) a § 169 ods. 4 Autorského zákona nielen oprávnený, ale aj ex lege povinný vo vlastnom mene a na účet nositeľov práv vymáhať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy zastupujúca najviac nositeľov práv na území SR a takto evidovaná aj v evidencii organizácií kolektívnej správy, uzatvára podľa § 79 ods. 1 a ods. 5 Autorského zákona rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktorými udeľuje súhlas na používanie diel za nositeľov práv zastupovaných podľa § 164 Autorského zákona na zmluvnom základe, ako aj tých, ktorí nie sú ním zastupovaní s poukazom na § 19 a § 58 ods. 1 Autorského zákona. Žalovaný v konaní netvrdil a nepreukázal vylúčenie kolektívnej správy práv zo strany niektorých nositeľov.

14. Nestotožnil sa pritom s obranou žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie odôvodnenej absenciou účasti ostatných organizácií kolektívnej správy práv v spore vyplývajúcej z núteného procesného spoločenstva, nakoľko právna povaha žalovaného nároku nezakladá existenciu tejto formy procesného spoločenstva s následkami predpokladanými v § 78 ods. 2 C. s. p. a opačný názor nemá oporu v žiadnom hmotnoprávnom ustanovení Autorského zákona. Nárok uplatnený titulom bezdôvodného obohatenia neoprávneným používaním žalobcom spravovaných predmetov autorskoprávnej ochrany predstavuje peňažné deliteľné plnenie a pokiaľ žalovaný nepreukáže opak (čo v danom konaní nepreukázal), správu majetkových práv vykonáva príslušná organizácia kolektívnej správy podľa druhu chráneného práva, ktorá je oprávnená tento nárok vymáhať samostatne vo vlastnom mene a na účet nositeľov práv. Stotožnil sa so žalobcom, že existencia dohody o spoločnej správe neobmedzuje žalobcu ako organizáciu kolektívnej správy v tom, aby popri existencii spoločnej dohody vykonával kolektívnu správu práv aj samostatne vo vlastnom mene. Ako irelevantný vyhodnotil v tejto súvislosti aj poukaz žalovaného na povinnosť vytvoriť spoločný sadzovník, ktorá bola legislatívne zavedená až s účinnosťou od 1.1.2019. Dodal, že zákonodarcom sledovaným cieľom inštitútu dohody o spoločnej správe bolo práve uľahčenie vyjednávacej pozície pre subjekty povinné z ochrany autorských práv, t. j. aby nemuseli uzatvárať licenčné zmluvy so všetkými organizáciami kolektívnej správy a nie sťažiť vymáhateľnosť autorskoprávnych nárokov. Súdu prvej inštancie bolo z úradnej činnosti známe (a vyplynulo to aj zo žalobcom predložených, verejne prístupných informácií publikovaných na stránke AHRS), že samotná Asociácia, ktorej členom je žalovaný, uzatvárala zmluvy a dohody o urovnaní sporných nárokov s jednotlivými organizáciami kolektívnej správy samostatne. Za nepoužiteľné na danú vec považoval právne závery vyslovené v náleze Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 3102/16, dopadajúce na rozdielny skutkový stav vecí.

15. K pasívnej vecnej legitímácii uviedol, že táto vyplýva z predložených listinných dôkazov a žalovaným nepopretého skutkového tvrdenia, v zmysle ktorého je žalovaný prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Z. X., disponujúcim v roku 2018 celkom 66 kusmi zvukovoobrazových prijímačov so satelitným príjmom v hotelových izbách a 1 kusom zvukovoobrazového zariadenia v inom priestore ubytovacieho zariadenia. Uvedené deklaroval aj žalovaný, ktorý na svojej webovej stránke verejne uvádzal, že súčasťou komfortného vybavenia všetkých izieb je aj TV, čo vyplynulo z printscreenov z webstránky žalovaného z rozhodného obdobia a tiež z príkaznej zmluvy uzatvorenej medzi Zväzom hotelov a reštaurácií SR (v súčasnosti Asociácia hotelov a reštaurácií Slovenska) a žalovaným dňa 9.3.2016, v prílohe ktorej uviedol zhodný počet zvukovoobrazových zariadení v hoteli X. B. P. ako na svojej webovej stránke (66+1).

16. Ako notoriету vnímal súd prvej inštancie skutočnosť, že súčasťou verejného prenosu v roku 2018 nevyhnutne boli diela, ku ktorým vykonáva kolektívnu správu práv žalobca. Dal do pozornosti, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv zastupujúcou na Slovensku najviac nositeľov práv, čomu zodpovedá aj jeho oprávnenie uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy a žalovaný v konaní nepreukázal vylúčenie kolektívnej správy práv zo strany niektorých nositeľov, preto sa nestotožnil s námietkami žalovaného, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že v rozhodnom období roku 2018 v dôsledku realizovaného verejného prenosu došlo k použitiu práve

tých predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva majetkovú správu práv. Naviac dodal, že žalobca za účelom preukázania svojho nároku predložil aj štatistiku vysielania slovenských televíznych staníc v roku 2018 s uvedením zoznamu vysielaných audiovizuálnych diel. Uzavrel preto, že aj v intenciách právnych záverov vyslovených Ústavným súdom SR (Ústavným súdom ČR - pozn. odvolacieho súdu) v náleze sp. zn. II. ÚS 2186/2014, konkrétny predmet ochrany a konkrétnych autorov s prihladnutím na samotný účel kolektívnej správy nie je potrebné špecifikovať. Žalobcu v konaní zaťažuje len povinnosť preukázať aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupuje a že v rozhodnom čase dochádzalo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou, k produkcii diel autorov zastupovaných žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy.

17. Doplnil, že predložená štatistika vysielania a zoznam vysielaných audiovizuálnych diel v spojení s ostatnými dôkazmi dostatočne potvrdzujú skutočnosť, že vo vymedzenom období roku 2018 dochádzalo k verejnému prenosu predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva žalobca ako organizácia kolektívnej správy správu majetkových práv. Skutočnosť, že žalovaný nemal za dané obdobie roka 2018 uzatvorenú so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu, ktorá by ho za odplatu oprávňovala na verejný prenos týchto diel, a to aj napriek viacerým neúspešným výzvam žalobcu na uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy, žalovaný nesporel. Rovnako vo vzťahu k zvukovoobrazovým zariadeniam umiestneným v hotelovom zariadení sa žalovaný nebránil ich nefunkčnosťou, ale vzhľadom k nezohľadneniu a nepreukázaniu obsadenosti hotelového zariadenia v rozhodnom období namietal splnenie podmienky verejného prenosu v podobe prvku novej verejnosti a výšku požadovaného bezdôvodného obohatenia. Vychádzal z názoru, že ak nebola relevantne preukázaná existencia použitia diel na všetkých izbách ubytovacieho zariadenia, nemožno tvrdiť, že bolo povinnosťou žalovaného mať uzatvorenú licenčnú zmluvu v rozsahu licencie na všetky izby, v ktorých sa televízne prijímače nachádzali, keď ten, kto dielo nepoužíva, licenciu nepotrebuje.

18. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s uvedenou argumentáciou žalovaného, nakoľko na základe zisteného skutkového stavu, kedy v prevádzkovanom ubytovacom zariadení v roku 2018 zabezpečoval na 66+1 zvukovoobrazových zariadeniach satelitný príjem umožňujúci prístup k vysielaným dielam a v rozhodnom období ubytovával hostí v ubytovacom zariadení (čo vyplynulo aj z recenzií ubytovaných hostí v rozhodnom období) aj napriek tomu, že nemal so žalobcom uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorá by legitimovala jeho právo na použitie zákonom chránených výsledkov tvorivej duševnej činnosti, tak došlo k neoprávnenému zásahu do autorského práva autorov a iných nositeľov práv k dielam, ktoré sú predmetom ochrany žalobcu, a to spôsobom ako bol definovaný v rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ vo veciach C-306/05, C-162/10 a C-136/09 (podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 7.12.2006, vo veci C-306/05, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos; podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 12.3.2012, vo veci C-162/10, prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos; podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 18.3.2010, vo veci C-136/2009, prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/26/ES zo dňa 22.5.2001).

19. Ďalej uviedol, že druhotným následkom neoprávneného zásahu je vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktorého výška sa v zmysle § 458a v spojení s § 442 ods. 2 Občianskeho zákonníka určí najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase tohto neoprávneného zásahu. Zvyčajnosť licenčnej odmeny za udelenie oprávnenia na použitie diela verejným prenosom v ubytovacích zariadeniach kategórie 3* v roku 2018 žalobca dostatočne preukázal Sadzobníkom, ktorý aj v zmysle § 169 ods. 1 Autorského zákona vychádza z obvyklej odmeny za použitie predmetov ochrany, ďalej licenčnými zmluvami, vrátane hromadných licenčných zmlúv a štatistikou vyplatených licenčných odmien v roku 2018. Skutočnosť, že výška licenčných odmien stanovená v Sadzobníku vykazovala znaky zvyčajnej odmeny, svedčí aj množstvo dohôd o urovnaní, v ktorých neoprávnení používatelia akceptovali Sadzobníkom stanovenú výšku licenčnej odmeny (nakoniec podľa tvrdení žalobcu, žalovaný Sadzobníkom stanovenú cenu akceptoval aj v rámci dohody o urovnaní uzatvorenej so žalobcom za rok 2017). V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/1759/2011 a sp. zn. 30Cdo/2715/2015, v ktorých súd dospel k záveru, že sadzobníku organizácie kolektívnej správy možno v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej odmeny.

Poukázal tiež na to, že obdobne rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 24.3.2011, sp. zn. II. ÚS 101/2011 deklaruje, že obvyklosť odmeny sa posudzuje podľa výšky odmeny, za akú boli v čase neoprávneného zásahu poskytované licencie iným používateľom, t. j. na akú zneli uzatvárané hromadné licenčné zmluvy. Mal za to, že žalobcom uplatnená výška bezdôvodného obohatenia vzhľadom na predložené listinné dôkazy zodpovedá atribútu obvyklej odmeny v čase neoprávneného zásahu do ústavou chráneného práva.

20. Vo vzťahu k obrane žalovaného o neprimeranosti výšky odmeny v Sadzobníku uviedol, že predmetom konania je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nie určenie primeranej licenčnej odmeny za použitie diel na základe zásad stanovených Autorským zákonom. Bol názoru, že toto právne a súdmi všeobecne akceptované východisko je dôvodom, prečo sa doterajšia súdna prax nezaoberala primeranosťou tejto odmeny, kedy žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je determinovaný výlučne zvyčajnosťou tejto odmeny. Pokiaľ žalovaný nepristúpil v rámci kontraktačného procesu na žalobcom stanovenú výšku licenčnej odmeny, ktorú považoval za neprimerane vysokú, mal Autorským zákonom stanovený legitímny nástroj obrany, a to podanie žaloby o určenie obsahu licenčnej zmluvy podľa § 165 ods. 8 Autorského zákona. Uviedol, že aj napriek zmene právnej úpravy v dôsledku prijatia nového autorského zákona č. 185/2015 Z. z., ktorý upustil od priorizovania satisfakčného charakteru bezdôvodného obohatenia pred jeho reštitučnou funkciou (vyjadreného v zákone č. 618/2003 Z. z. dvojnásobkom obvyklej odmeny hradenej titulom bezdôvodného obohatenia), z § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý je určujúci pre stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia naďalej vyplýva, že sa jedná o minimálnu výšku, ktorú je neoprávnený užívateľ povinný zaplatiť. Ani prípadným pripustením záveru o neprimeranosti odmien stanovených v Sadzobníku žalobcu by nebolo možné dôjsť k inému záveru o výške bezdôvodného obohatenia, inak by boli znevýhodnení a nepriamo diskriminovaní všetci oprávnení užívatelia, ktorí mali v danom čase riadne uzatvorené zmluvy, na základe ktorých platili licenčnú odmenu, čo vzhľadom na ich majoritu založilo obvyklosť odmeny, oproti tým, ktorí vedomí si neoprávneného užívania predmetov ochrany, tieto aj naďalej užívali bez akejkoľvek snahy vyriešiť právne vzťahy so žalobcom ako zástupcom nositeľov autorských práv zákonom prezumovaným spôsobom.

21. Z uvedeného dôvodu dospel súd prvej inštancie k záveru, že rozhodnutie Protimonopolného úradu č. 2022/DOZ/POK/2/12 zo dňa 23.2.2022, nie je pre rozhodnutie o bezdôvodnom obohatení právne relevantné. Považoval za potrebné uviesť, že pre posúdenie dôvodnosti nároku tak čo do preukázania prvku verejného prenosu v podobe novej verejnosti, ako aj čo do výšky uplatneného nároku, je irelevantná aj prípadná obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného v roku 2018, nakoľko predmetné kritérium platná právna úprava v danom čase nezohľadňovala, t. j. do výšky obvyklej odmeny, ktorú v roku 2018 uhradili používatelia predmetov ochrany, sa obsadenosť hotela nepremietala. Poukázal na charakter licenčnej odmeny, ktorá sa vzťahuje na oprávnenie použiť dielo (nie povinnosť) a jeho skutočné využitie je pre stanovenie licenčnej odmeny irelevantné, čo vyplýva aj z § 69 ods. 6 Autorského zákona, v zmysle ktorého ak nadobúdateľ nevyužije licenciu, nemá nárok na vrátenie odmeny. Nakoniec skutočnosť, že nie je rozhodujúce či dôjde k skutočnému vnímaniu diel prenášaných technickými prostriedkami po drôte alebo bezdrôtovo vyplýva aj z legálnej definície verejného prenosu v § 27 ods. 1 Autorského zákona (slovné spojenie „môžu vnímať“). Vzhľadom na uvedené vyhodnotil námietky žalovaného ako právne irelevantné a akceptoval žalobcom stanovenú odmenu podľa jeho Sadzobníka, ktorú posúdil ako obvyklú, teda takú, za akú boli v rozhodnom období roka 2018 poskytované licencie iným používateľom. Zdôraznil však, že tento záver (zameraný na posúdenie obvyklej odmeny) nemožno vykladať tak, že licenčné odmeny účtované žalobcom v rozhodnom období boli primerané.

22. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že nevykonan žalobcom z opatrnosti navrhované dokazovanie predložením knihy ubytovaných hostí a výkazmi o činnosti ubytovacieho zariadenia za rok 2018, ktoré vyhodnotil ako nevhodné, nadbytočné a irelevantné pre rozhodnutie v danej veci, keď žalobca preukázal aktívnu vecnú legitímáciu v spore, existenciu neoprávneného verejného prenosu v hotelovom zariadení žalovaného (pre ktorú je podstatné, že izby v hotelovom zariadení ubytovateľ vybavil TV prijímačmi so signálom, čo v zmysle konštantnej judikatúry predstavuje verejný prenos), ako aj výšku obvyklej odmeny v čase neoprávneného zásahu, na ktorú nemá vplyv obsadenosť ubytovacieho zariadenia, ktorá bola ako kritérium zavedená novelou autorského zákona s účinnosťou až od 1.1.2019.

23. Sumarizujúci uviedol, že v období od 1.1.2018 do 22.4.2018 došlo zo strany žalovaného k použitiu predmetov ochrany, ku ktorým vykonával a vykonáva kolektívnu správu práv žalobca, a to

bez uzatvorenej licenčnej zmluvy či režimu v zmysle § 165 ods. 8 Autorského zákona a bez odplaty, v dôsledku čoho došlo zo strany žalovaného k realizovaniu majetkovej podstaty autorských práv spravovaných subjektov bez poskytnutia odmeny, a preto musí znášať následky tohto úmyselného a vedomého protiprávneho konania, ktorým je okrem iného povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vo výške obvyklej (pozn. súdu prvej inštancie: nie primeranej) odmeny. Pri určení výšky v zhode so žalobcom vychádzal z ročnej sadzby za 1 kus zvukovoobrazového zariadenia na izbe v hoteli 3* vo výške 26 eur a 1 kus zvukovoobrazového zariadenia v inom priestore ubytovacieho zariadenia v sume 68 eur, ktorá pri danom počte TV predstavuje za obdobie celého roka sumu 1.784 eur (66 eur x 26 + 68 eur) a za žalobcom vymedzené obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018 predstavuje sumu 547,42 eura (112 dní x 1.784:365 eur denne).

24. Zároveň bol názoru, že priznaniu žalovaného nároku nebráni ani konflikt výkonu práv žalobcu s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že korektív dobrých mravov nesmie oslabovať princíp právnej istoty, ktorého súčasťou je aj ochrana legitímnych očakávaní (Čl. 2 ods. 2 Základných princípov C. s. p.) a nesmie tiež neprimerane uberať zo subjektívnych práv účastníkov občianskoprávných vzťahov vyplývajúcich z právnych noriem. V danom prípade nemožno odhliadnuť od skutočnosti, že žalovaný vedome postupoval contra legem, keď užíval predmety autorskoprávnej ochrany bez uzatvorenej licenčnej zmluvy a bez akejkoľvek odplaty, pričom v prípade nespokojnosti so žalobcom požadovanou výškou mu platná právna úprava poskytovala právne účinný nástroj v podobe žaloby o určenie obsahu licenčnej zmluvy, ktorý využil až v neskoršom období roka 2018, ktoré nie je predmetom tohto konania. Poskytnutie ochrany prostredníctvom korektívu dobrých mravov by v konečnom dôsledku malo priniesť prospech jeho vlastnému nepoctivému konaniu na úkor nositeľov autorských práv a za súčasného znevýhodnenia tých užívateľov predmetov ochrany, ktorí si v rozhodnom období riadne plnili svoje zákonné a zmluvné povinnosti, čo nezodpovedá aplikácii § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka ani požiadavke všeobecnej spravodlivosti. Dodal, že opomenúť nemožno aj to, že pre celkom výnimočnú aplikáciu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepostačuje akýkoľvek rozpor s dobrými mravmi, ale musí sa jednať o rozpor takej intenzity a vážnosti, ktorá je v demokratickej spoločnosti neakceptovateľná, t. j. o zjavný exces, čo v danom prípade vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu nebolo dané.

25. Doplnil, že pokiaľ žalovaný poukazoval na antagonistické právne názory vyslovené v obdobných veciach Okresným súdom Banská Bystrica v konaniach vedených pod sp. zn. 19Ca/4/2017, sp. zn. 19Ca/6/2017 a sp. zn. 19Ca/7/2017, ako aj v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8Ca/11/2017, predmetnými rozhodnutiami nie je viazaný, a to nielen z dôvodu, že označené rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica boli ako vecne nesprávne odvolacím súdom zrušené a rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8Ca/11/2017 nebol v čase rozhodovania súdu prvej inštancie právoplatný a ani písomne vyhotovený, ale aj z dôvodu, že súdna prax priniesla podrobne zdôvodnené odpovede na všetky žalovaným prezentované námietky a je dlhodobo jednotná v právnom názore v obdobných sporoch a s týmito právnymi názormi sa stotožnil, t. j. nevzhladol žiaden právne obhájiteľný dôvod, pre ktorý by sa mal od ustálenej rozhodovacej praxe odkloniť. Argumentoval, že vzhľadom na rozdielny charakter a predmet konaní vedených pred správnym orgánom posudzujúcim zneužitie dominantného postavenia a súdom v konaní o vydaní bezdôvodného obohatenia, nemožno ani z následnej rozhodovacej činnosti Úradu pre ochranu hospodárskej súťaže a Protimonopolného úradu SR konštatovať správnosť týchto záverov, a to odhliadnuc od toho, že do právomoci Protimonopolného úradu SR nepatrí rozhodovanie o subjektívnych právach účastníkov súkromnoprávných vzťahov.

26. Zároveň konštatoval, že neuhradením peňažného dlhu v lehote splatnosti sa žalovaný dostal do omeškania s jeho plnením, a preto priznal ako príslušenstvo pohľadávky úrok z omeškania uplatnený v súlade s § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., t. j. vo výške 5 % ročne z priznanej sumy 547,42 eura od 11.12.2019 do zaplatenia. Počiatok omeškania mal v súlade s § 563 Občianskeho zákonníka stanovený uplynutím žalobcom v predžalobnej výzve stanovenej lehoty 5 dní od obdržania výzvy, t. j. odo dňa 5.12.2019. Nasledujúcim dňom teda začala plynúť 5 dňová lehota na dobrovoľné plnenie, ktorá uplynula 10.12.2019, v dôsledku čoho sa nasledujúcim dňom stala peňažná pohľadávka na vydanie bezdôvodného obohatenia splatnou a žalovaný bol v omeškaní s jej úhradou.

27. Na základe uvedeného súd prvej inštancie za použitia § 1 ods. 1, ods. 2, 19 ods. 1 až ods. 3, ods. 4 písm. f) bod 3, § 27 ods. 1, ods. 2, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d),

§ 65 ods. 1, § 78 ods. 1, § 79 ods. 1 až ods. 3, § 141 ods. 1, ods. 2, § 143 ods. 1, ods. 2, § 144 ods. 1, § 164 ods. 1, § 165 ods. 4, ods. 8, § 169 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona č. 185/2015 Z. z., § 442a ods. 2 a § 458a Občianskeho zákonníka dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, ods. 2 C. s. p. tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

28. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zároveň namietal v zmysle § 365 ods. 2 C. s. p. vady konania, ktoré predchádzali vydaniu rozsudku a vady rozsudku.

29. Namietal nesprávne právne posúdenie otázky aktívnej vecnej legitímácie a nepreskúmateľnosť záveru o jej existencii. Mal za to, že nároku, ktorý bol predmetom sporu (bezdôvodné obohatenie z titulu neoprávneného vykonávania verejného prenosu) sa mohli domáhať výlučne všetky organizácie kolektívnej správy (SOZA, LITA, SLOVGRAM, SAPA a OZIS) spoločne, ako zo zákona nútené a súčasne nerozlučné spoločenstvo (§ 77, § 78

C. s. p.). Dôvodil, že podľa Autorského zákona sú povinné všetky organizácie kolektívnej správy vykonávať správu práv v odbore verejného prenosu výlučne spoločne, v rámci obligatórnej spoločnej správy [§ 175 ods. 1 písm. a) Autorského zákona], a teda na strane žalobcu absentovali štyri subjekty patriace do procesného spoločenstva, bez účasti ktorých v spore nemohol byť žalobca úspešný. Z uvedeného dôvodu mal súd prvej inštancie žalobu zamietnuť pre nedostatok vecnej legitímácie na strane žalobcu (§ 78 ods. 2 C. s. p.). Dal do pozornosti, že súd prvej inštancie neodcitol § 175 ods. 1 písm. a) Autorského zákona, a teda nie zrejme, či správne ustálil obsah tejto normy, keďže nepoukázal na jej znenie a tým zaťažil napádaný rozsudok prvkom svojvôle (arbitrárnosti) pri interpretácii a aplikácii práva, k čomu poukázal na právne závery vyplývajúce z rozhodnutí Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. IV. ÚS 77/02, resp. sp. zn. IV. ÚS 562/2013). Argumentoval, že ak organizácia kolektívnej správy individuálne uplatňuje nároky súvisiace s použitím predmetu ochrany v odboroch technického predvedenia predmetu ochrany a verejného prenosu, ktoré ale podľa § 141 ods. 2 Autorského zákona môžu spravovať výlučne všetky organizácie kolektívnej správy spoločne, ide o obchádzanie zákona, a teda zároveň ide aj o vykonávanie kolektívnej správy v rozpore so zákonom.

30. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil predpoklady vzniku a rozsahu nároku (vôbec neskúmal a nevzal pri svojom rozhodovaní na zreteľ, že na preukázanie nároku čo do základu a jeho výšky bolo nevyhnutné, aby žalobca tvrdil a riadne preukázal skutočnú obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného) a v dôsledku tejto vady potom nesprávne vyhodnotil dôkazy. Dôvodil, že ak by aj boli preukázané všetky prvky vzťahu bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie zaťažil rozsudok vadou predčasnosti (vychádzajúcou zo zamietnutia návrhu na prerušenie konania) tým, že adekvátnym spôsobom nevzal do úvahy, že na Protimonopolnom úrade prebieha konanie voči žalobcovi, v ktorom bolo dňa 23.2.2022 vydané rozhodnutie, v zmysle ktorého žalobca aj v roku 2018 zneužil svoje dominantné postavenie uplatňovaním si neprimeraných cien. Jednou z príčin neprimeranosti „obvyklej odmeny“ bolo, že žalobca pri uzatváraní licenčných zmlúv ani v sadzobníku nezohľadňoval skutočnú obsadenosť ubytovacích zariadení, preto výsledky tohto konania budú mať vplyv na prejednávajúcu vec, keď od výšky obvyklej odmeny žalobca odvodzuje výšku bezdôvodného obohatenia. Rovnako namietal opomenutie aplikácie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď v prípade, ak je obvyklá odmena výsledkom zneužitia dominantného postavenia žalobcu, ani nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, vychádzajúci z výšky obvyklej odmeny nemôže požívať právnu ochranu. Súdu prvej inštancie vytkol, že s argumentáciou o potrebe zohľadňovania obsadenosti a s otázkou unesenia dôkazného bremena žalobcom sa vôbec nevysporiadal, pričom dal do pozornosti, že z rozhodnutia Protimonopolného úradu SR vyplynulo (s poukazom na uvedenú judikatúru Súdného dvora EÚ, že k verejnému prenosu (a teda aj k prípadnému bezdôvodnému obohateniu) dochádza výlučne na

izbách, na ktorých sú hostia ubytovaní. Taktiež poukázal v danom smere aj na rozhodnutie Úradu na ochranu hospodárskej súťaže v ČR sp. zn. ÚHOS-R0002/2020/HS.

31. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým a z nich plynúcim nesprávnym právnym záverom, podľa ktorých sa dopúšťal neoprávneného používania diel formou verejného prenosu, a to tým, že ubytovaným hosťom vo svojich ubytovacích zariadeniach poskytoval zvukovoobrazové zariadenia vybavené signálom (67 ks), čím sa na účet žalobcu bezdôvodne obohatil práve v rozsahu 547,42 eura. Zdôraznil, že k týmto záverom súd prvej inštancie dospel napriek tomu, že žalobca relevantným spôsobom netvrdil a nepreukázal existenciu verejného prenosu za žalované obdobie v rozsahu, ktorý by skutočne (nie hypoteticky) zodpovedal bezdôvodnému obohateniu v žalovanej výške, vo vzťahu k čomu poukázal na právne závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 3102/16, ako aj z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 246/2019. Dodal, že v dôsledku tohto žalobcovho zanedbania ani nemal povinnosť účinne popierať procesne nedostatočné tvrdenia žalobcu. Akcentoval, že pre vznik vzťahu z bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby došlo zo strany používateľa k neoprávnenému použitiu diel, v tomto prípade vo forme verejného prenosu, pričom k použitiu diela (a teda k vzniku bezdôvodného obohatenia) dôjde len vtedy, ak je dielo sprístupňované verejnosti (ubytovaným hosťom). Zdôraznil, že ak nie je v konaní preukázaná obsadenosť izieb, potom nie je daný skutkový základ na prijatie tvrdenia, že došlo k (neoprávnenému) použitiu diela, ktorého definičným znakom je existencia adresáta („nová verejnosť“).

32. K pojmu prenos poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-325/14 a doplnil, že k použitiu diel dochádza len v prípade, ak transmisia diel má svojho, na mieste samom prítomného, adresáta. Tam kde niet novej verejnosti, niet použitia transmitovaného diela, a preto niet verejného prenosu, a teda ani bezdôvodného obohatenia, pretože nie je preukázaný objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému údajne došlo, čo potvrdzuje aj v konaní preukázaná rozhodovacia prax orgánov ochrany hospodárskej súťaže ČR a SR, k čomu dal do pozornosti ods. 298, 305 a 417 rozhodnutie Protimonopolného úradu SR č. 2022/DOZ/POK/2/12, zo dňa 23.2.2022 a rozhodnutie Úradu na ochranu hospodárskej súťaže v ČR sp. zn. ÚHOS-R0002/2020/HS. Dodal, že nevyhnutnými a kumulatívnymi prvkami verejného prenosu sú umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu hotelového zariadenia, napojenie TV prijímača na televízny signál (prenášaný cez kábel, satelit alebo inak) umožňujúci vnímať vysielanie a existencia novej verejnosti - ubytovaní hostia na izbe. Zmienené tri prvky musia byť za každých okolností naplnené kumulatívne. Dôvodil, že žalobca sa v spore obmedzil výlučne na tvrdenie, že žalovaný prevádzkuje ubytovacie zariadenia, v ktorých má inštalovaný určitý počet TV prijímačov napojených na televízny signál, čo ale bez ďalšieho neznamena, že by v ubytovacom zariadení boli ubytovaní hostia v rozsahu obsadenosti celého ubytovacieho zariadenia počas celého žalovaného obdobia. Ak teda na izbe nebol nikto ubytovaný, nie je naplnený tretí predpoklad verejného prenosu (existencia novej verejnosti), a teda nemôže dochádzať na takejto izbe k verejnému prenosu (a teda ani k neoprávnenému použitiu autorských diel), keďže aj v zmysle recitálu 27 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES samotné zabezpečenie funkčných TV prijímačov napojených na TV signál rozhlasových a televíznych programov sa samo o sebe nerovná prenosu v zmysle tejto smernice.

33. Bol tiež názoru, že skutočnosť, že potenciálny používateľ neuzatvoril licenčnú zmluvu sama o sebe nepostačuje na prijatie záveru o zásahu do autorských práv, pretože ak niekto nemá uzatvorenú licenčnú zmluvu a zároveň nepoužije autorské dielo, tak nijakým spôsobom do autorského práva neoprávnene nezasahuje, teda sa ani bezdôvodne neobohacuje. Namietal preto, že súd prvej inštancie bez ďalšieho priznal žalobcovi bezdôvodné obohatenie, ktoré zodpovedá obsadenosti vo všetkých izbách zariadenia žalovaného počas celého žalovaného obdobia, a to bez akejkoľvek opory vo vykonanom dokazovaní vo vzťahu k skutočnej obsadenosti daného zariadenia v roku 2018. Pozornosť upriamil tiež na otázku primeranosti sadzovníkových cien žalobcu v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-177/16, pričom argumentoval, že žalobca primeranosť výšky svojich sadzovníkových odmien nielenže netvrdil, ale v konaní ani neposkytol žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné túto primeranosť posúdiť, hoci žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy táto povinnosť vyplýva z európskeho práva. Naopak, v konaní vyšlo najavo, že výška odmien, ktoré žalobca prezentoval ako obvyklé pre rok 2018, vykazuje jasné znaky zneužitia dominantného postavenia zo strany žalobcu, čo vyplývalo z posúdenia Protimonopolného úradu SR.

34. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, keďže si v konaní neuplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za verejný prenos predmetov ochrany spravovaných inými organizáciami

kolektívnej správy, ale len nárok za neoprávnené použitie predmetov ochrany spravovaných žalobcom. Preto bol názoru, že niet dôvodu preukazovať zastúpenie iných organizácií kolektívnej správy v zmysle dohody o spoločnej správe. Dodal, že v zmysle § 175 Autorského zákona uzatvoril s ostatnými organizáciami kolektívnej správy v SR dohodu o spoločnej správe, v zmysle ktorej žalovaný mal možnosť vysporiadať si práva a povinnosti voči všetkým týmto organizáciám, vyplývajúce z verejného prenosu uskutočňovaného v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení, uzatvorením jednej zmluvy prostredníctvom ktorejkoľvek z organizácií kolektívnej správy, avšak túto možnosť nevyužil a používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnené, v dôsledku čoho má voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý môže uplatniť sám vo vlastnom mene. Doplnil, že dohoda o spoločnej správe nemá pre posúdenie aktívnej legitímácie žiadnu relevanciu, keď ani jej prípadné neuzatvorenie právna úprava nespája so žiadnymi následkami ani sankciami. Uzavrel, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nárokom každého nositeľa práv, do ktorého práv sa neoprávnené zasiahlo. Môže si ho uplatniť aj každý jednotlivý nositeľ práv samostatne, alebo v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona si môže tento nárok uplatniť vo vlastnom mene aj organizácia kolektívnej správy. Poznamenal tiež, že jeho argumentácia je potvrdená aj rozhodovacou praxou súdov v obdobných veciach, kedy poukázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/187/2019, zo dňa 9.7.2020.

35. K namietanému nevyhoveniu návrhu žalovaného na prerušenie konania uviedol, že nepopiera, že v predmetnom konaní pred Protimonopolným úradom SR bolo vydané rozhodnutie, ktoré však nie je právoplatné. Výsledkom daného konania však nebude výpočet ani určenie zvyčajnej licenčnej odmeny, ani výpočet a určenie primeranej licenčnej odmeny, ale len rozhodnutie o tom, či sa dopustil správneho deliktu. Akýkoľvek prípadný výsledok správneho konania tak nemá žiadnu relevanciu pre jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny, v ktorej súvislosti poukázal na to, že v konaní predložil 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv s dohodnutou odmenou, ktorej výška zodpovedala licenčným odmenám určeným v Sadzobníku žalobcu a teda bola zvyčajnou licenčnou odmenou. Dodal, že súdu prináleží zisťovať len výšku zvyčajnej licenčnej odmeny, nemá právomoc túto určovať, resp. moderovať jej výšku. Dal do pozornosti, že uvedenú argumentáciu potvrdil vo svojej rozhodovacej činnosti aj Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 20.7.2022, sp. zn. 4Cdo/187/2021. Zároveň rozsiahlo poukázal aj na ďalšie rozhodnutia krajských súdov potvrdzujúce ním prednesenú argumentáciu (rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/62/2019 a sp. zn. 12Co/177/2019, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co/27/2020 a iné). Zotrvával na tom, že posúdenie otázky aká bola v roku 2018 zvyčajná licenčná odmena za užívanie ním spravovaných diel, nie je závislé od rozhodnutia o tom, či došlo alebo nedošlo zo strany žalobcu k zneužitiu dominantného postavenia a teda rozhodnutie súdu nie je závislé od výsledku konania pred Protimonopolným úradom SR. V prejednávanej veci tak nebol daný dôvod na obligatórne prerušenie súdneho konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) C. s. p. a ani dôvod na fakultatívne prerušenie konania v zmysle § 164 C. s. p.

36. Bol názoru, že nemožno urobiť taký záver, že pokiaľ by aj naozaj spáchal správny delikt, tak jeho nároku ako takému nemožno podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznať žiadnu právnu ochranu, a naopak tak poskytnúť právnu ochranu žalovanému, ktorý sa vedome dopustil občianskoprávneho deliktu bezdôvodného obohatenia. Práve týmto by sa dosiahol výsledok ochrany protiprávneho konania žalovaného cez prizmu dobrých mravov, čo je v zjavnom rozpore s dobrými mravmi a s podstatou inštitútu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zo skutočností a dôkazov, ktoré vyšli najavo nepochybne vyplynulo, že (i) žalovaný mal v roku 2018 vo svojom ubytovacom zariadení uskutočňovať verejný prenos technickými zariadeniami, a teda nepochybne používať aj žalobcom spravované predmety ochrany, že (ii) mal vedomosť o tom, že ešte pred začatím ich používania je povinný získať súhlas nositeľov práv a že je to práve žalobca, ktorý je oprávnený k udeleniu súhlasu, že (iii) žalovaný ani len nepožiadaval žalobcu o predloženie návrhu takejto licenčnej zmluvy, že (iv) žalovaný v roku 2018 vo svojom ubytovacom zariadení uskutočňoval verejný prenos technickými zariadeniami, a teda nepochybne používal aj diela spravované žalobcom, súc si vedomý toho, že neoprávnené zasahuje do autorských majetkových práv, že (v) žalovaný mal vedomosť, že pokiaľ chce používať predmety ochrany bez licenčnej zmluvy a nebyť v postavení neoprávneného používateľa, tak legitímnou možnosťou bolo podať podľa § 165 ods. 8 Autorského zákona žalobu o určenie obsahu licenčnej zmluvy za splnenia podmienky stanovenej v § 165 ods. 9 Autorského zákona a že (vi) žalovaný vedome nevyužil možnosť legálneho používania predmetov ochrany, ale naopak sa vedome a úmyselne bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu.

37. Sumarizujúci uviedol, že je to práve žalovaný, kto dlhodobo hrubým spôsobom porušuje dobré mravy a vedome a úmyselne poškodzuje práva žalobcu a ním zastupovaných nositeľov práv. Poznamenal, že v zmysle aplikovateľnej právnej úpravy mu vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia „...najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná...“ a v zmysle ods. 8 Všeobecných ustanovení Sadzobníka pri neoprávnenom použití diel je výška sadzieb zvýšená až do výšky dvojnásobku. Dôvodil, že zo znenia Autorského zákona, Občianskeho zákonníka, Smernice č. 2001/29/ES zo dňa 22.5.2001 a zo Sadzobníka žalobcu vyplýva, že súd musí v tomto konaní poskytnúť ochranu nárokov žalobcu, ktoré vznikli z protiprávneho konania žalovaného, a to aj priznaním nároku žalobcovi aj vo výške presahujúcej zvyčajnú licenčnú odmenu, pokiaľ by mal za to, že nárok žalobcu by mal byť oslabený prípadným rozhodnutím Protimonopolného úradu SR o tom, že sa žalobca dopustil správneho deliktu. Bol názoru, že pokiaľ súd prvej inštancie konanie neprerušil, rozhodol správne a zákonne.

38. Uviedol, že pred súdom prvej inštancie riadne tvrdil a preukázal, že žalovaný mal vo svojom ubytovacom zariadení umiestnené zvukovoobrazové zariadenia (TV prijímače) vybavené signálom a predložil aj štatistiku vysielania základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu vysielaných audiovizuálnych diel, ku ktorým vykonáva správu, a ktoré boli obsahom verejného prenosu v rozhodnom období. Taktiež predložil štatistiku vyplácaných licenčných odmien v prospech nositeľov práv za použitie žalobcom spravovaných diel v rozhodnom období roku 2018 verejným prenosom a preukázal rozsah zastupovaných nositeľov práv. Podotkol, že pri každom televíznom vysielaní dochádza k vysielaniu audiovizuálnych diel, v ktorých sú nevyhnutným základom tvorivé zložky zastupované žalobcom. Mal za to, že riadne preukázal uskutočňovanie verejného prenosu zo strany žalovaného a dôvodnosť svojho nároku. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný žiadne z preukázaných tvrdení o vykonávaní verejného prenosu procesne účinným spôsobom nepoprel a ani nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by svoju obranu podložil.

39. K argumentácii žalovaného o tom, že neunesol dôkazné bremeno obsadenosti izieb v ubytovacom zariadení žalovaného počas celého žalovaného obdobia poukázal na to, že v žalobe uviedol, že žalovaný v roku 2018 prevádzkoval svoje ubytovacie zariadenie, ubytovával v ňom hostí a na izbách umiestnil TV prijímače vybavené príjmom. Týmto mal za dané všetky žalovaným uvádzané prvky verejného prenosu, vrátane existencie novej verejnosti. Tieto tvrdenia žalovaný procesne účinným spôsobom v konaní nepoprel, preto nie sú v konaní sporné, vrátane existencie novej verejnosti v ubytovacom zariadení žalovaného. Pokiaľ ide o ďalší verejný prenos a jeho ponímanie Súdnym dvorom EÚ, tak v konaní poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veciach C-306/05, C-162/10 a C-136/09. Bol názoru, že pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia v kontexte aplikovateľnej právnej úpravy je irelevantné preukazovať konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia, k čomu dal do pozornosti rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-367/2015. Zdôraznil, že pre posúdenie nároku je potrebné skúmať zvyčajnú odmenu, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom, pričom z predložených zmlúv mal za nesporné, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritérium, ktoré bolo vo zvyčajnej licenčnej odmene zohľadňované. Nakoľko žalovaný má povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie najmenej vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, má povinnosť zaplatiť žalobcovi minimálne takú sumu, akú by bol povinný zaplatiť keby verejný prenos uskutočňoval legálne, a teda bez ohľadu na konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia.

40. Nestotožnil sa ani s poukazom žalovaného na nález Ústavného súdu ČR zo dňa 29.5.2019, sp. zn. III. ÚS 3102/16, nakoľko súd výslovne v danom rozhodnutí zdôraznil, že na posudzovanie verejného prenosu v ubytovacích zariadeniach sa závery uvedené v danom náleze nevzťahujú. Na podporu svojej argumentácie rozsiahlo poukázal na rozhodovaciu prax súdov, kedy v skutkovo a právne obdobných sporoch bolo žalobcovi vyhovené, a to aj pri obdobnej argumentácii žalovaných v daných konaniach, akou argumentuje žalovaný v tomto konaní (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/232/2017, sp. zn. 3Cob/233/2017, sp. zn. 15Co/151/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/130/2018, rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26Cb/40/2018, sp. zn. 15Cob/9/2019, ako aj ďalších krajských súdov).

41. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu nevyjadril, avšak v následných podaniach dal do pozornosti uznesenie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 116/2023-19, zo dňa 23.2.2023, ktoré zároveň pripojil k podaniu a ktorým Ústavný súd SR prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť spoločnosti AGRISON, s. r. o., ktorá podobne ako žalovaný čelila žalobe žalobcu o vydanie

bezdôvodného obohatenia za rok 2015. Rovnako upriamil pozornosť na skutočnosť, že dňa 31.10.2023 Protimonopolný úrad SR zverejnil tlačovú správu, v ktorej uviedol, že Rada Protimonopolného úradu SR dňa 19.10.2023 potvrdila prvostupňové rozhodnutie Protimonopolného úradu SR zo dňa 23.2.2022, čím zamietla odvolanie (rozklad) organizácie LITA, pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 27.10.2023 a požiadal, aby bolo súdom predmetné rozhodnutie vyžiadané, a to z dôvodu viazanosti súdu daným rozhodnutím v zmysle § 193 C. s. p.. Zároveň dal do pozornosti aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/110/2022 zo dňa 24.4.2024, ktoré k podaniu pripojil.

42. Žalobca v reakcii na následné podania žalovaného poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. 6Co/112/2023 je ojedinelým v súdnej praxi a rozporným s právnym posúdením Najvyššieho súdu SR vysloveným vo viacerých rozhodnutiach. Pozornosť upriamil aj na rozhodnutia odvolacích súdov v obdobných veciach, ktorými boli potvrdené vyhovujúce rozsudky súdov prvej inštancie a ktoré sa aj vysporiadali s relevanciou rozhodnutia Protimonopolného úradu SR, pričom predložil rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/21/2023, zo dňa 29.11.2023, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/136/2022, zo dňa 6.12.2023, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/154/2019, zo dňa 31.1.2024 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob/112/2023, zo dňa 20.6.2024.

43. Žalovaný v následnej reakcii dal do pozornosti k podaniu pripojený rozsudok zo dňa 18.12.2025 v konaní vedenom Súdnym dvorom EÚ pod C-161/24, kde súd dospel k záveru, že miera obsadenosti hotelových zariadení je okolnosťou, ktorú treba zohľadniť pri posúdení rozsahu používania diel a ekonomickej hodnoty, ktorú predstavuje ich používanie. Zotrvá pritom na tom, že je potrebné ustáliť mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia, inak nie je možné ustáliť mieru (rozsah) bezdôvodného obohatenia, pričom žalobca danú skutočnosť nepreukázal.

44. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách je potrebné ako vecne správne potvrdiť (§ 387 ods. 1 C. s. p.) a v napadnutom výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odmietnuť [§ 386 písm. c) C. s. p.]. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.2.2026 (§ 387 ods. 1, § 219 ods. 3 C. s. p.).

45. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

46. Pretože sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov. Vo vzťahu k podstatným odvolacím tvrdeniam žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, o nepreukázaní podmienok verejného prenosu a o rozpore uplatneného nároku s dobrými mravmi odvolací súd podotýka, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k vyhovaniu žalobe.

47. Pokiaľ ide o námietku žalovaného o arbitrárnosti a nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd zdôrazňuje, že napriek tomu, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, táto judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, vrátane takého, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (napr. Ruiz Torija c. Španielsko zo dňa 9.12.1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29). Súd je však povinný odpovedať na podstatné a právne významné skutočnosti, pričom odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a precízne uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré

aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré i adekvátne vysvetlil, pričom s argumentami žalovaného sa podrobne vysporiadal.

48. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd preto dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvej inštancie nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46

ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku ako celok spĺňa požiadavky uvedené v § 220 ods. 2 C. s. p., pričom za porušenie základného práva zaručeného v Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka konania (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/165/2011).

49. Na podporu správnosti záverov súdu prvej inštancie, v súvislosti s odvolacou argumentáciou žalovaného odvolací súd uvádza, že ako neodôvodnú posúdil námietku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v prejednáwanej veci. Súd prvej inštancie sa vysporiadal s tvrdením žalovaného o existencii núteného spoločenstva v zmysle § 78 C. s. p. pri uplatňovaní predmetného nároku a posúdil naplnenie podmienky aktívnej vecnej legitímácie nielen za použitia § 63 ods. 2 písm. d), § 79 ods. 1 a ods. 5, § 164 a § 169 ods. 4 Autorského zákona, ale aj s ohľadom na § 175 ods. 1 písm. a) Autorského zákona, podľa ktorého organizácie kolektívnej správy vykonávajúce kolektívnu správu práv v príslušných odboroch kolektívnej správy práv uzatvoria dohodu o spoločnej správe, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany technickým predvedením predmetu ochrany alebo verejným prenosom v prevádzkarňach prostredníctvom technického zariadenia; čo nezahŕňa vysielanie, retransmisiu a sprístupňovanie verejnosti. Výsledkom daného posúdenia, zohľadňujúceho práve žalovaným akcentovaný § 175 Autorského zákona bol potom správny záver, že existencia dohody o spoločnej správe neobmedzuje žalobcu ako organizáciu kolektívnej správy v tom, aby popri existencii spoločnej dohody vykonávala kolektívnu správu práv aj samostatne vo vlastnom mene (ods. 48 napadnutého rozhodnutia).

50. V nadväznosti na uvedené je potrebné uviesť, že povaha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené užívanie autorského diela, nezakladá existenciu núteného procesného spoločenstva či už autorov samotných, či organizácií kolektívnej správy. Zo svojej podstaty ide o deliteľný nárok a pokiaľ nie je preukázaný opak, správu majetkového práva autorov vykonáva organizácia kolektívnej správy príslušná podľa druhu chráneného autorského práva, ktorá je oprávnená tento nárok samostatne vymáhať. Právna úprava dohody o spoločnej správe v zmysle § 175 Autorského zákona teda neobmedzuje žalobcu ako organizáciu kolektívnej správy v tom, aby popri existencii spoločnej dohody vykonával aj kolektívnu správu samostatne vo vlastnom mene. Existencia dohody o spoločnej správe má uľahčiť vyjednávaciu pozíciu subjektov povinných z ochrany autorských práv, nezakladá však pre oprávnené osoby nútené spoločenstvo (§ 78 ods. 1 C. s. p.) pri uplatňovaní nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia za porušenie autorských práv (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.2.2023, sp. zn. 1Cdo/259/2021).

51. Žalobca tiež namietal, že nebola zohľadnená obsadenosť izieb v rozhodnej dobe a že v neobsadených izbách nemohlo dochádzať k verejnému prenosu, v dôsledku čoho žalobca nepreukázal rozsah uplatneného nároku.

52. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v konaní preukázal, že žalovaný v rozhodnom období (od 1.1.2018 do 22.4.2018) prevádzkoval ubytovacie zariadenie, v ktorom mal na izbách a v iných priestoroch uvedený počet (spolu 67) televíznych prijímačov vybavených signálom, ktorý umožňoval príjem obrazovozvukových diel autorov, čím umožnil verejný prenos žalobcom chránených diel. Hoci samotné umiestnenie televíznych prijímačov v izbách ubytovacieho zariadenia nepredstavuje verejný prenos, poskytovanie signálu žalovaným prostredníctvom televíznych prijímačov klientom v zariadení, nezávisle od používania techniky prenosu signálu, už podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ (rozhodnutia vo veciach C-306/05, C-162/10 a C-136/09, na ktoré poukázal aj súd prvej inštancie v ods. 50 napadnutého rozhodnutia) predstavuje verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/2009-ES, zo dňa 22.5.2001.

53. Hodno zdôrazniť, že predmetom prejednáwanej veci je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo v dôsledku vedomého a úmyselného protiprávneho konania žalovaného, ktorý neoprávnené používal predmety ochrany v správe žalobcu, bez splnenia si povinnosti spočívajúcej v úhrade licenčnej

odmeny. V nadväznosti na vyššie uvedené preukázanie naplnenia podmienky verejného prenosu je pre posúdenie dôvodnosti žaloby právne irelevantné zisťovanie konkrétnej obsadenosti ubytovacieho zariadenia v rozhodnom období.

54. V nadväznosti na poukaz žalovaného, že z rozhodnutia Protimonopolného úradu SR v rámci správneho konania voči žalobcovi vyplynulo, že k verejnému prenosu (a teda aj k bezdôvodnému obohateniu) dochádza výlučne na izbách, na ktorých sú hostia ubytovaní odvolací súd uvádza, že v zmysle § 193 C. s. p. je viazaný len priamo rozhodnutím o tom, že žalobca sa dopustil správneho deliktu. Zároveň hodno uviesť, že Protimonopolný úrad v predmetnom rozhodnutí č. 2022/DOZ/POK/2/12, zo dňa 23.2.2022, posudzoval porušenie súťažného práva, teda zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a v danej súvislosti primeranosť (nie obvyklosť) výšky licenčných odmien, nie otázku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, vychádzal teda z právne odlišného stavu. Z rovnakého dôvodu nemožno aplikovať ani závery zo žalovaným do pozornosti daného rozhodnutia Úradu pro ochranu hospodárskej súťaže sp. zn. ÚHOS-R0002/2020/HS, vychádzajúce navyše z právneho poriadku Českej republiky a ani rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z.s. proti Úřadu pro ochranu hospodárskej súťaže, C-161/24, na ktoré žalovaný poukazyval v odvolacom konaní.

55. Súd prvej inštancie taktiež správne poukázal na osobitný charakter licenčnej odmeny, ktorá sa vzťahuje na oprávnenie predmet ochrany použiť. Odvolací súd zdôrazňuje, že používateľ je povinný zabezpečiť si licenciu ešte pred použitím diel, pričom licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany, nie za ich reálne používanie. Nevyužívanie licencie vôbec alebo sčasti nezakladá právo na vrátenie dohodnutej odmeny alebo jej časti, pokiaľ by v zmluve nebolo dohodnuté inak (§ 69 ods. 6 Autorského zákona).

56. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného, namietajúceho výšku žalobcom uplatneného nároku odvolací súd dáva do pozornosti, že výška licenčných odmien nepodlieha schvaľovaniu Ministerstvom kultúry SR, a teda je vo výlučnej kompetencii organizácie kolektívnej správy. V súlade so závermi súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že pre posúdenie dôvodnosti výšky uplatneného nároku je rozhodujúce v zmysle § 458a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka zistenie výšky obvyklej licenčnej odmeny, t. j. odmeny, za akú v rozhodnom období boli poskytované licencie iným používateľom. Hodnotiacim kritériom je preto obvyklosť licenčnej odmeny, nie jej primeranosť. Pokiaľ licenčná odmena vo výške podľa Sadzobníka žalobcu (ktorá nebola určovaná obsadenosťou ubytovacieho zariadenia), bola dohodnutá s inými používateľmi pri uzatváraní hromadných licenčných zmlúv v rozhodnom období (ktoré žalobca v konaní predložil), možno túto výšku považovať za odmenu obvyklú, výška ktorej je rozhodujúca pre posúdenie nároku žalobcu v prejednávanej veci (viď obdobne uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 24.3.2011, č. k. II. ÚS 101/2011-7).

57. Odvolací súd zároveň v zhode s argumentáciou súdu prvej inštancie podotýka, že ak žalovaný nesúhlasil s cenotvorbou žalobcu, mal v zmysle Autorského zákona právo obrátiť sa na súd so žalobou o určenie obsahu licenčnej zmluvy (§ 165 ods. 8 Autorského zákona), čo nevyužil a neuzatvoril ani licenčnú zmluvu. V prevádzkovanom zariadení uskutočňoval verejný prenos, z ktorého dôvodu bol žalobca povinný v zmysle § 169 ods. 4 Autorského zákona žiadať o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

58. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia pod pojmom zistenie neoprávneného použitia diel bez licenčného oprávnenia nie je možné rozumieť fyzickú kontrolu, či niektorý z hostí žalovaného aj reálne využil možnosť sledovať v ubytovacom zariadení verejné vysielanie, postačí zistenie, že takáto možnosť zvukovoobrazovými zariadeniami (TV) inštalovanými žalovaným na izbách a v iných priestoroch vytvorená bola. Ak nemožno reálne zistiť, koľko zvukovoobrazových zariadení bolo aj reálne a v akom rozsahu použitých, nie je možné ani nejakou konkrétnou sumou určiť výšku bezdôvodného obohatenia. Z tohto dôvodu je zákonom stanovený spôsob na určenie výšky bezdôvodného obohatenia vo forme paušálnej odmeny, ktorej rozúčtovanie podľa skutočne odvysielaných diel autorov v rozhodnom období pre nositeľov práv je vecou organizácie kolektívnej správy.

59. V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Stowarzyszenie Filmowców Polskich, C-367/15, zo dňa 25.1.2017, predmetom ktorého bol výklad čl. 13 Smernice

Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES o vymoženosti práv duševného vlastníctva k otázke, či je potrebné zisťovať skutočnú výšku vzniknutej ujmy na strane autorov neoprávneným použitím diel chránených autorským zákonom alebo je možné náhradu tejto sumy určiť paušálnou sumou, prípadne aj vo forme sankčnej náhrady ujmy, podľa ktorého sa má tento článok vykladať tak, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplataenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku priemernej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo, bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy.

60. Súd prvej inštancie tak správne posúdil dôvodnosť a výšku bezdôvodného obohatenia, keď mal preukázaný počet televíznych prijímačov v ubytovacom zariadení žalovaného a vychádzal pritom zo zvyčajnej odmeny v posudzovanom období, vychádzajúcej zo Sadzobníka žalobcu za získanie licencie na používanie predmetov ochrany spravovaných žalobcom, pričom z vykonaného dokazovania bolo nepochybné, že žalovaný sa obohatil o to, čo mal uhradiť podľa licenčnej zmluvy.

61. Zároveň ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku rozporu nároku žalobcu s dobrými mravmi v dôsledku rozhodnutia Protimonopolného úradu SR č. 2022/DOZ/POK/2/12, zo dňa 23.2.2022, ktoré bolo výsledkom posúdenia či žalobca zneužil dominantné postavenie na trhu uplatňovaním neprímeraných cien pri poskytovaní licenčných služieb používateľom daných autorských diel, keď odvolanie sa na zásadu dobrých mravov nemôže slúžiť na ochranu vedome protiprávneho konania žalovaného, ktorý poskytoval verejný prenos daných diel svojim klientom v rozhodnom čase bez súhlasu nositeľov autorských práv k nim a bez uhradenia licenčnej odmeny.

62. Licenčné odmeny, tak ako boli dohodnuté v žalobcom predložených licenčných zmluvách za rozhodné obdobie, predstavujú zvyčajné licenčné odmeny, nakoľko za tieto boli v relevantnom období reálne udeľované licencie používateľom daných predmetov ochrany. Protimonopolný úrad SR pritom nie je cenovým orgánom, ktorý by mal právomoc určiť, aké licenčné odmeny sú primerané alebo zvyčajné. Výsledkom daného konania pred Protimonopolným úradom SR (posudzujúceho porušenie súťažného práva a v rámci toho primeranosť licenčných odmien žalobcu) je rozhodnutie, že sa žalobca dopustil správneho deliktu, za čo mu bola udelená pokuta, pričom však tento výsledok nemá žiadnu relevanciu pre posúdenie nároku žalobcu v prejednávanej veci, ktorého predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej (nie primeranej) licenčnej odmeny (obdobne viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.7.2022, sp. zn. 4Cdo/187/2021). Z uvedeného dôvodu súd ako irelevantnú vyhodnotil aj žiadosť žalovaného o zabezpečenie odvolacieho rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu SR č. 2023/DOZ/POK/R/30, zo dňa 19.10.2023, potvrdzujúceho rozhodnutie Protimonopolného úradu SR č. 2022/DOZ/POK/2/12, zo dňa 23.2.2022.

63. Pretože žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vo výroku vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

64. Nakoľko žalovaný podal odvolanie aj proti výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania, odvolací súd uvádza, že o návrhu na prerušenie konania súd rozhoduje uznesením, nakoľko nejde o rozhodnutie vo veci samej v zmysle § 212 C. s. p. a aj v prípade, ak sa takéto rozhodnutie stane súčasťou rozsudku vo veci samej, rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania má charakter uznesenia. Civilný sporový poriadok proti uzneseniu v zásade odvolanie nepripúšťa, prípustné je len v tých prípadoch, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 357 C. s. p.. Z dôvodu, že odvolanie žalovaného smeruje proti výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, pričom v zmysle § 357 písm. n) C. s. p. je odvolanie prípustné len proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164, odvolací súd konštatuje, že proti takémuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné a preto odvolanie žalovaného v danej časti podľa § 386 písm. c) C. s. p. odmietol.

65. Uvedený záver platí aj napriek nesprávnemu poučeniu súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí o možnosti podať odvolanie aj voči výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Skutočnosť nesprávneho poučenia o prípustnosti opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu zo strany

súdu prvej inštancie totiž nezakladá procesnú legitimáciu jeho uplatnenia, keďže jeho prípustnosť je zo zákona (ex lege) vylúčená. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 362 ods. 3 poskytuje stranám ochranu iba v prípade nesprávneho poučenia súdu o neprípustnosti odvolania, ktorá spočíva v tom, že odvolateľ je oprávnený podať odvolanie (opravný prostriedok) v zákonom predĺženej trojmesačnej lehote plynúcej od doručenia odvolaním napadnutého rozhodnutia. Ak teda súd prvej inštancie v poučení napadnutého rozhodnutia uviedol, že odvolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, táto skutočnosť nezakladá právo na jeho uplatnenie.

66. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keď aj odmietnutie odvolania je možné pomocou analógie legis (Čl. 4 ods. 1 Základných princípov C. s. p.) považovať za neúspech žalovaného.